

gende Aar. Derfor er det Standpunkt, vi nu tager, i fuld og god Overensstemmelse med det, vi alle tog i 1910.

Det ærede Medlem bryder sig ikke om Salgsstatistikens Resultater, men siger: Vi ser jo nok, enhver af os, hvilke Omsætninger der gøres o. s. v. Det er imidlertid en uhyre begrænset Erfaring, den enkelte har, i Sammenligning med den Landserfaring, som Salgsstatistikken er Udtryk for, og jeg tror, at med de foreliggende Tal for Øje kan man ikke med nogen Ret hævde, at Stigningen vil komme væsentlig op over de 10 pCt. Fradragsreglerne repræsenterer jo for øvrigt i Henhold til Opgørelsen fra 1910 ikke 10, men 13½ pCt. Nu kan det ærede Medlem maaske sige: Ja, men det er særlig de smaa Ejendomme, hvor Omvurderingen vil vise en meget betydelig Prisstigning; men jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret deri, jeg tror ikke, det særlig er paa de smaa Ejendomme, Prisstigningen har gjort sig gældende. I alt Fald faar man ved at gennemgaa Prøvevurderingerne med nogen Opmærksomhed Indtrykket af, at de smaa Ejendomme i 1909 er blevet taget adskillig mere med i Forhold til deres senere Værdi end andre Ejendomme. Med Salgsstatistikens Resultat for Gaardharkornet som Grundlag tror jeg ikke, man gaar saa meget fejl i Byen.

Stareke: Jeg vil sige til den ærede Ordfører (Moesgaard-Kjeldsen), at det at kritisere et Lovforslag her i Salen falder ikke ganske sammen med at berede et Lovforslag Vanskeligheder. Jeg kan ikke anerkende den Betragtning, at man, fordi man udtaler sin Mening om et Lovforslag, i og for sig bereder det Vanskeligheder; thi Formaålet med denne Drøftelse er jo netop at komme til den bedst mulige Overenskomst. Hvis Udvalgets Forslag, som det er blevet fremhævet fra enkelte Sider, er et Kompromis, saa betyder jo Kritikken for saa vidt intet, saa bereder man jo ikke Lovforslaget Vanskeligheder, og saa er det for saa vidt ganske ligegyldigt, hvad man siger. Og jeg er mig fuldt bevidst, at hvad jeg her udtaler, udtaler jeg egentlig kun for at klare min egen Stilling, og det øver ikke den allerfjerneste Indflydelse paa Lovforslagets Gang gennem Tinget. Jeg kan derfor saa godt forstaa den Stilling, den højttærede Finansminister indtager: I Stedet for at indlade sig paa en Debat om de Betragtninger, jeg drager frem, afviser han dem med den Begrundelse, at de fremsættes

af „det filosofiske Medlem fra Faaborg“, som Finansministeren naturligvis ikke kan følge paa hans høje Flugt. Det er jeg mig fuldt bevidst. Men det, som ligger mig paa Hjerter, er netop det, jeg troede, den ærede Ordfører særlig vilde være i Stand til at forstaa og sympatisere med, nemlig at faa betonet, hvorledes vi, som har Interesse for at faa en Jordskyldvurdering, maa stille os til dette Lovforslag: at Spørgsmaalet for os ganske sikkert maa falde i to Dele: Spørgsmaalet om Vurderingen og Spørgsmaalet om Forandringen i det Skattebeløb, som lægges paa Befolkningens Skuldre. Og det har undret mig, at den ærede Ordfører i sin Fremstilling ikke fik det klart frem, som han nu i sit Svar til mig vilde betone: at det drejer sig ikke om at forandre Ejendomsskyldloven, men om at udføre den i dens rette Aand. Men Sammenligningen med de gamle Hartkornsskatter angreb jeg, og med Hensyn hertil vil jeg gerne betone min Stilling: at jeg ikke ser med nogen Sympati paa, at det Beløb, som gennem Ejendomsskylden kommer ind i Statskassen, vokser, fordi det paa Forhaand maa vides, at det tynger stærkest paa de smaa, paa de Ejendomme, hvis voksende Værdi væsentlig skyldes intensivt Arbejde; derimod tynger det mindre op efter. Det er det, jeg ønsker at faa sagt her, idet jeg vel ved, at ogsaa enkelte af mine georgestiske Meningsfæller har den Anskuelse, at det at sætte sig mod denne Forandring i Ejendomsskylden og derved forhindre, at et større Beløb kommer ind i Statskassen, er stik imod, hvad man ellers mener om Jordspørgsmaalet. Det, jeg ønsker at betone, er, at de to Ting har intet med hinanden at gøre, og at tværtimod den, som ønsker Skatten lagt paa Jorden, lige Skat paa lige Jord, maa være imod enhver som helst Skærpelse med Hensyn til Udførelsen af en Lov som denne, der lægger Skatten paa Arbejdet. Og her var det, jeg tillod mig at fremdrage denne Paragraf, hvis Gennemførelse jeg for øvrigt ikke bereder nogen Vanskeligheder, da jeg ikke har stillet noget Ændringsforslag til den. Men jeg havde gerne set Udtalelser om, hvorvidt man er gaaet til denne Forandring i § 7 blot som noget, der er løbet med, eller om det er sket med fuld Bevidsthed om, hvad man gør, og med fuld Bevidsthed om, at det, man gør, i Virkeligheden ikke er at gennemføre Ejendomsskyldlovens Tanke. Thi denne Tanke findes ikke i Fradragsbestemmelsen med Hensyn til Lejesummerne, men man for-